22e jaargang
september 2002
verschijnt 4 x per jaar

BUITENBAND

Orgaan van de Vereniging van Gepensioneerden ANWB

Redaktie
Tine den Boer
Gerda Borsje
Wim de Graaf
Jan Korstjens (eindred.)
Frankje Noordervliet
Puck de Rover

Bestuur VG-ANWB
R.C. Olland, voorzitter
N.J. Paardekooper, vice voorzitter
H. Mast, secretaris
mevr. C.W.J. Jongsma,
2e secretaris.
M.A.G. Bos, penningmeester
B. Druif, lid
B.G. Schefferlie, coördinator
regio contactpersonen

Secretariaat
H. Mast
Schellinglaan 26
2271 VE Voorburg
Tel. 070 - 386 18 75
e-mail: hilbmast@euronet.nl
mevr. C.W.J. Jongsma,
ledensecretariaat/berichten
Van Kijfhoeklaan 46
2597 TD Den Haag
Tel. 070 - 328 12 63

Postrekening
t.n.v. Penningmr. VG-ANWB
onder nummer 3816027

Produktie
Pallas Offset, Den Haag

Kopij voor decembernummer
Inzenden uiterlijk 1 november 2002
naar redactiesecretariaat:
mevr. F.J. Noordervliet
P. Gabriëlstraat 17
2596 VA Den Haag
Tel. 070 - 324 74 33

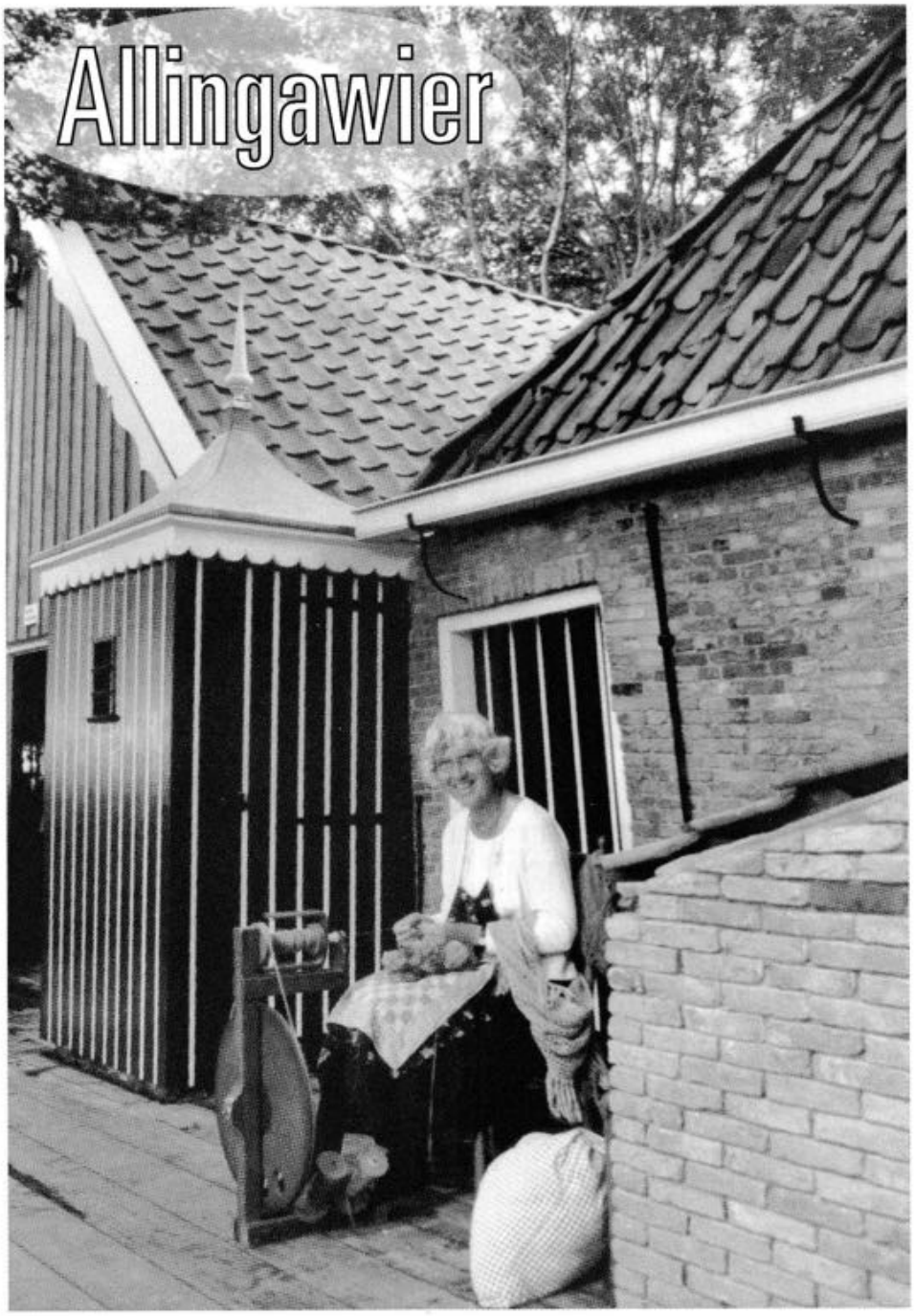

het intieme terpdorp in het *Fryske lân*, ontving 240 VG-ANWB-excursiërs

De kleine wereld waar je elkaar zo menselijkerwijs ontmoet; is de enige wereld die er toe doet

Hans Bouwma

PENSIOEN PRIVÉ

Ton en Wil Verhaegen
5.6.1962 - 5.6.2002

De Rotterdamse banketbakkersdochter Wil en de Hagenees Ton hebben elkaar ontmoet op een verjaarsfeest. Voor beiden was het duidelijk; ze wilden met elkaar door het leven gaan. Op 5 juni 1962 zijn ze in Rotterdam getrouwd en hebben twee jaar in Rotterdam-Noord gewoond, waarna ze verhuisden naar een flat in IJsselmonde. In 1970 kochten ze een huis in Geertvliet en betrokken in april 1970 hun nieuwe woning. Ton en Wil hebben drie kinderen: één jongen en twee meisjes. Alle drie zijn inmiddels getrouwd. Wil en Ton wonen nog steeds met plezier in het huis dat zij destijds kochten. Op vier mei 1954 is Ton bij de ANWB in dienst gekomen. Hij werkte in het technisch magazijn aan de Gedempte burgwal in Den Haag. De heer Van der Belt was zijn chef. Ze deden de inkoop, de uitgifte en de administratie. Hij heeft daar zes jaar gewerkt en ervaart die tijd nog steeds als een bijzonder fijne periode. In de jaren 1960/1961 kwamen de eerste praatpalen langs Rijksweg 13 en verrees het Wegenwachtstation Pauwmolen ter hoogte van Delft. Hij kreeg de mogelijkheid daar te komen werken in de functie van Verkeerswacht. Dat heeft hij gedaan en hij kreeg het WW-nummer 1. Vanaf 1954 tot op heden heeft hij de ANWB en de Wegenwacht zien groeien; er waren veel hoogtepunten en veel veranderingen. Nooit heeft hij er spijt van gehad dat hij destijds bij de ANWB in dienst is getreden, in tegendeel, Ton heeft het werk altijd met veel plezier gedaan. In januari 1990 is Ton met de VUT gegaan; in 1994 zou hij 40 dienstjaren hebben bereikt. Nu geniet hij samen met Wil van zijn vrije tijd en van hun vier kleinkinderen. Dat ze veertig jaar geleden elkaar het ja-woord gaven hebben ze met kinderen en kleinkinderen gevierd tijdens een weekend in een hotel bij Hoogsoeren.
Een leuke verrassing op de feestelijke vijfde juni was het mooie bloemstuk van de VG-ANWB waarvoor zij gaarne langs deze weg willen bedanken. Nog heel veel goede jaren toegewenst.

Cyril en Laura Heijman
8.6.1962 - 8.6.2002

Beiden geboren en getogen in Zeeuws-Vlaanderen; ..... en waar hebben ze elkaar ontmoet? Op de kermis in Hulst in 1957. Jammer, jammer, in 1958 moest hij 21 maanden in militaire dienst. Daarna in november 1960 is Cyril bij de Wegenwacht gekomen met standplaats Gorinchem, Met hulp van de heer Rombout, die toen zijn inspecteur was, kreeg hij een kosthuis in Arkel. Je werkte toen 12 dagen van 8.30 tot 18.00 uur en daarna was je twee dagen vrij. Dan meteen op de scooter naar Laura in Zeeuws-Vlaanderen. Omdat het in die tijd niet zo eenvoudig was een huis te krijgen besloten ze te trouwen in de hoop iets vlugger wat toegewezen te krijgen. We schreven toen 6 juni 1962 en ja hoor, in december 1963 kregen ze een huis in Arkel. Het huwelijk werd kerkelijk ingezegend en zo begon hun "samenzijn" dat nu na veertig jaar nog steeds beantwoordt aan de zin van samen lief en leed delen. Cyril en Laura hebben twee kinderen: een zoon en een dochter.

Cyril en Laura Heijman maakten deze foto van hún bloemstuk.

Bij de Wegenwacht is hij begonnen met een motor met zijspan en geëindigd met een VW-Vaillant.
Na bijna veertig jaar met heel veel plezier te hebben gewerkt, diende in november 1999 de VUT zich aan. Druk heeft hij het nog altijd met huis, tuin, vrijwilligerswerk en zijn drie Oldtimers: een Prage (1932), een Peugeot (1938) en een Opel GT (1975). Met Laura samen op stap met de caravan en de fiets houdt ze beiden fit. Hun veertig jarig huwelijksfeest is gevierd met hun vrienden in Roemenië. Met het weinige dat ze daar hebben zijn ze enorm verwend. Heerlijke taarten met hun namen erop waren door hun vrienden gebakken en in het Roemeens zijn ze toegezongen. Bij thuiskomst stond daar het bloemstuk van de VG-ANWB (zie foto). Langs deze weg willen ze daar graag voor bedanken. Nog veel goede jaren samen.

Rob en José Sandhövel
30.6.1962 - 30.6.2002

Rob en José hebben elkaar op een receptie van wederzijdse kennissen in 1959 leren kennen. Rob werkte toen bij R.S. Stokvis en José had haar eigen modeatelier. Na verliefd, verkering, verloofd zijn ze na drie jaar op 30 juni 1962 getrouwd. In 1965 kwam José werken bij de ANWB in Maastricht. Aangezien zij al haar belevenissen met Rob deelde raakte hij erg betrokken bij de ANWB. Uit pure belangstelling deed hij met José mee en volgde ook de LOI-cursussen. Toen het met Stokvis niet zo goed ging was dat voor Rob een reden om te informeren of er voor hem ook mogelijheden waren binnen de ANWB. Die waren er, wellicht als kantoorhoofd. Maar eerst diverse cursussen volgen en stage lopen; een half jaar op kantoor Eindhoven onder leiding de heer Kennedy-van Dam. Vervolgens anderhalf jaar in Maastricht, hetgeen tot gevolg had dat José overgeplaatst werd naar Heerlen. In februari 1971 werd hij benoemd tot kantoorhoofd te Hoogvliet en verhuisden zij naar Spijkenisse. José moest toen ontslag nemen; man en vrouw werkzaam binnen hetzelfde directoraat kon niet. Zij is gaan werken bij Eurotours vliegreizen. José werd al gauw als supervisor verantwoordelijk voor contacten op de bestemmingen Portugal, Tunesië en Marokko. Voor het onderhouden van deze relaties moest ze veel op reis. De reizen naar Tunesië plande ze op de weekenden zodat Rob mee kon. In februari 1973 werd Rob benoemd tot assistent-chef bijkantoren op het hoofdkantoor. Ze verhuisden dus naar Den Haag. Dit was voor José het moment om weer te gaan werken bij haar 'eerste liefde', wel op een ander directoraat, op de technische afdeling van de ANWB. Op 1 februari 1974 stap-

Personalia

Nieuwe leden
Wij verwelkomen de nieuwe leden:
W. Versteeg, Mexicodreef 171, 3563 RL Utrecht.
B.N. van Uitert, Van Hogendorpstraat 33, 2751 AD Moerkapelle.
H.H.M. Verhagen, Nieuwenheerd 28, 6003 PG Weert.
H.J. Blom, Klappermanstraat 21, 5554 EM Valkenswaard.
J. Winters, Valeriusstraat 8, 6904 DP Wassenaar.

Verhuizingen
Mevrouw H.A. Bakker-Buitenhuis, Morsestraat 193, 2517 PR Den Haag.
C.L.J. Gaarenstroom, Zeverijnstraat 454, 1216 HB Hilversum.
H. Gerritsen, Havenstraat 46, 2242 LZ Wassenaar.
F. Groot, Willy Brandtlaan 100, 6716 RM Ede.
Mevrouw M.E.W. Nieuwenhuizen-Pince v.d. Maat, Smutslaan 5, 3851 ZA Ermelo.

Overleden
C.A.H. Blenderman, Amsterdam; kassier postkamer, 23 maart 2002.
Mevrouw IJ.J. Hannaart-Schouten, Den Haag; RD en sectieschef LA, 11 juli 2002.
Velen onder ons zullen aan deze collega's, en eventueel aan hun verwanten, goede herinneringen bewaren.

Berichten voor PERSONALIA kunt u zenden aan ledensecretariaat: Carolijn Jongsma, Van Kijfhoeklaan 46, 2597 TD Den Haag

Hoofddeksels

Er liepen op de brug bij Zetten
een hoed, een muts en ook twee
petten
En deze kappen tot mijn spijt
leverden voortdurend strijd
De pet zei: "Muts je bent niet goed
van jou heb ik geen hoge hoed".
De hoed keek lang naar dat gepruts
en zei: "hé pet, je bent een muts".
Tenslotte was de muts aan zet:
"zeg beste hoed, wat ben jij pet".

Bob den Boer
(neef van Tine den Boer).

te ze over naar de afdeling advertenties en verdiepte zich meer en meer in het vak reclame. In de loop der jaren haalde ze de volgende diploma's: Reclame Nima A en B, ROTA erkenning, Certificaat International Advertising Association en Nima Direct Marketing. In 1986 werd ze in de buitendienst geplaatst als vertegenwoordiger voor de Kampioen en direct advertising specialist. Hun vakantiedagen werden gebruikt voor de wintersport en, als ware Bourgondiërs, met de caravan naar Frankrijk. Toen ze verhuisden naar Spijkenisse verkochten ze de caravan en schaften zich een motorcruiser aan. Verpozen op de plassen in Zuid-Holland was toen aan de orde. Helaas werd José in 1990 getroffen door een herseninfarct. Na twee jaar werd ze afgekeurd en kwam ze in de WAO. In diezelfde periode werd de afdeling waartoe de bijkantoren behoorden gereorganiseerd. Rob werd overgeplaatst naar de afdeling financial controling S & V. In december 1994 gaat hij met de VUT. In 1995 zijn ze samen nog éénmaal op reis geweest naar de Verenigde Staten. Zo'n anderhalve maand trokken ze met een grote camper naar de Nationale parken in de West en naar San Diégo in Californië. In 1997 zijn ze terug gegaan naar Limburg en kochten een huis en Cadier en Keer. Rob besteedt nu zijn zorg aan huis en tuin; ook het keukengebeuren valt onder zijn verantwoordelijkheid; hij heeft zich ontpopt als een uitstekende maître de cuisine.Daarnaast is hij lid van de plaatselijke vereniging tot natuurbehoud. Neemt actief deel aan de wandelingen en verzorgt regelmatig de route-beschrijvingen voor wandelingen door de Ardennen. De gezondheid van José laat helaas niet meer toe met Rob van het buitengebeuren en de natuur te genieten.

"Een zee van tijd" op het Iberisch schiereiland

Toen Wim en Irma de Graaf nog werkten bleef de bandbreedte van hun vakantie tot Frankrijk beperkt. Heel mooi, daar niet van.
Maar de jeugdige ANWB-vutter Wim, ooit op de Grote Vaart jeugdig stuurman, begon nu te dromen over het Iberisch schiereiland. Vagelijk herinnerde hij zich een aantal havens waar hij destijds aanmeerde; meer niet. Irma was er nog nooit geweest. Tijd genoeg, nu.
"Aan-monsteren" besloot Wim. Ditmaal op de grote-vakantievaart. Op 17 april vertrokken zij uit hun woonplaats Monster en op 1 juni kwamen zij weer thuis. Mét de caravan, mede dank zij het ANWB-steunpunt Lyon.

Zomer tegemoet

De plannen waren om zo veel mogelijk naar het zuiden van Frankrijk te rijden, om dan op ons gemak langs de Costa's naar Andalusië te trekken. Een ander

Gezicht vanaf Plaza San Nicolas op het Alhambra en de Sierra Nevada

Maar zij heeft haar liefhebberij, het mode-ontwerpen, weer opgepakt. Zo genieten twee mensen met "ANWB-bloed" in hun aderen, nog samen van hun vrije tijd in het schone Limburg.
Nog veel gelukkige jaren toegewenst.

Henk en Annie van der Kleut
23.8.1962 - 23.8.2002

Henk en Annie hebben elkaar op een harmonieuse manier leren kennen in 1957 op de muziekvereniging in Hoevelaken. Annie blies de Althoorn en Henk de tenor Saxofoon. In 1962 besloten ze niet meer solo te blazen maar een duo te vormen. Dus trouwden ze op 23 augustus van dat jaar. Op 1 april 1965 is Henk in de Wegenwacht-opleiding gekomen. Daarna verzorgde hij de route Hoevelaken-Apeldoorn-Harderwijk. Zes en dertig jaar heeft hij leden uit de problemen geholpen. Op 1 maart 2001 heeft hij gebruik gemaakt van de VUT-regeling. Henk en Annie hebben drie kinderen: twee dochters en een zoon. Ook zijn ze de trotse grootouders van een kleindochter en een kleinzoon. Daar genieten ze volop van naast hun activiteiten voor de gemeenschap in Hoevelaken. Annie is contactpersoon voor Gehandicapten "Philadelphia" en gastvrouw bij de bejaardensoos "SWO" nadat ze jaren gewerkt heeft bij de kruisvereniging in de thuiszorg. Henk kan nu meer tijd besteden aan zijn hobby paardrijden, zowel dressuur als springsport. Insiders weten dat het verzorgen van een paard dagelijks enkele uren in beslag neemt. Het is een heerlijke en prachtige vulling van je vrije tijd. Henk zegt lachend: "van de auto electronica weer terug naar de haver-motor en de zweep-ontsteking".
Maar ook voor het sociale leven in Hoevelaken weten ze hem wel te vinden.
Eerder dit jaar hebben ze samen met de kinderen en kleinkinderen in Oostenrijk herdacht dat ze 40 jaar geleden getrouwd zijn. Wat verder in het jaar gaan ze samen op stap naar Portugal. Nog veel gezonde en gelukkige jaren samen wensen wij jullie toe.

FRANKJE

punt van overweging was, wel een beetje tegenstrijdig, dat we zo min mogelijk gebruik zouden maken van autosnelwegen.
In april naar het zuiden rijdend, is een belevenis op zich. Je ondergaat het lente worden in een versneld tempo. Stonden de kastanjes in Nederland

Dagtocht naar Tarifa, aan de Costa del Windsurf

nog nauwelijks in knop, in Zuid-Frankrijk stonden ze al in bloei. Boomgaarden vol bloesem in de Jura en prachtige gele koolzaadvelden in de buurt van Lyon. We reden de zomer tegemoet. Dat viel ook aan de temperatuur te merken, was deze de eerste dagen in de morgenuren nog ver onder de tien graden, eenmaal in de buurt van de Middellandse Zee stond de thermometer wel twee keer zo hoog. Dat was ook het moment dat we op een lager reistempo terugschakelden, genietend van het landschap en de dorpen en stadjes, die we passeerden. De afstand tussen de campings waar we onvernachten, was in het algemeen zo lang, dat we tussen twee en drie uur 's middags bij de camping aankwamen. Dat had als voordeel dat we, na ons geïnstalleerd te hebben nog veel tijd over hadden om van alles te doen. We gingen er vanuit dat het zo rustig zou zijn dat we nergens een plaats behoefden te reserveren. Dit bleek ook juist te zijn.
Na twee of drie reisdagen lasten we meestal één of meerdere rustdagen in, waarop we met de auto of de fiets er op uittrokken.
Op deze wijze reizend hebben we Nimes weer eens bezocht en de Costa Brava met een stukje achterland verkend. Een bezoek aan het Dalimuseum in Figueras hoorde daar natuurlijk ook bij, maar ook een beetje rondslenteren in Cadaques of welk kustplaatsje dan ook.
Een aanrader is om een bezoek aan Barcelona met het openbaar vervoer te doen, in dit geval per trein. We hebben er genoten van de prachtige boulevards, de Ramblas en de architectuur van Gaudi. Deze stad doe je niet in één dag, dus zullen we nog een keer terugmoeten.
Hoewel de temperatuur van het zeewater nog niet zwoel was, was het best te doen voor een verfrissende duik. Een onderbreking van een aantal dagen voor een bezoek aan vrienden, waar we de caravan op het erf stalden, was een aangename verandering in het leefpatroon, dat je al gauw eigen wordt.
Maar toen was het weer "en route" en gingen we verder zuidwaarts. Koel blijven als je met een caravan dwars door Valencia gaat koersen, niet aan te raden, maar het is te doen.

Machtige vergezichten

Eigenlijk is de kustweg in dit gedeelte van Spanje eentonig en we besloten daarom om vanaf La Manga van de kust af te wijken, om ten noorden van de Sierras naar Granada te rijden.
Bij de gebruikelijke uitwisseling van ervaringen, waaraan niet alleen Hollanders deelnemen, kregen we namelijk van een enthousiaste Brit een ideale camping aanbevolen, daar in de buurt.

Irma in contemplatieve aandacht voor patio in Sevilla

Inmiddels was het behoorlijk kouder geworden en dat werd onderweg nog erger, met zelfs flinke hagelbuien. Het had wel als voordeel dat het fantastisch helder was, met machtige vergezichten op de Sierras en over de uitgestrekte laktes.
De camping waarover die Brit zo enthousiast was, bleek op 1100 meter hoogte in de bergen te liggen, met een fantastisch uitzicht op de besneeuwde toppen van de Sierra Nevada. Het was er zo steil dat ik de fietsen niet eens van de fietsendrager heb gehaald.
Granada is een heel gezellige bruisende studentenstad, met leuke smalle straatjes, waar de sfeer van het

Vanuit Alhambra wijde blik op Granada

Arabische verleden nog bijna voelbaar is. Dit gevoel werd alleen nog maar versterkt na het bezoek aan het Alhambra. Wat een fantastische schoonheid, maar we waren er niet de enigen. Advies, ga 's morgens zo vroeg mogelijk.
Door pech met de auto kwamen we ook nog twee dagen vast te zitten op die camping in de bergen. Prachtig toch zul je zeggen, ja, als het weer maar niet was omgeslagen, stortbuiten, sneeuw boven de bergen, wind en behoorlijk koud. Gelukkig hadden we boeken om te lezen en de verwarming van de caravan deed het goed. We werden prima geholpen door de campingbeheerder met het afhandelen van de autopech.

Naar de kust

Om het toch weer wat warmer te krijgen, besloten we om maar weer naar de kust te rijden. En ja hoor, de temperatuur was daar aanmerkelijk aangenamer en het was droog, hoewel het er flink waaide.
Nabij Marbella de caravan neergezet en vandaar uit heerlijke tochten gemaakt. Naar Ronda en daarna binnendoor langs prachtig gelegen witte bergstadjes naar Tarifa. De wegen zijn in Spanje in het algemeen goed te berijden; ook de lokale wegen zijn goed onderhouden.
Marbella is een stad van tegenstrijdigheden, mooi intiem oud binnenstadje, maar ook de grootste boulevards en protserige jachthavens. Indrukwekkend is in Marbella een brede met marmer geplaveide boulevard, ontworpen door Dali, waarop een tiental bronzen van de meester zelf geplaatst zijn.
Nu we het zuidelijkste puntje van Spanje bezocht hadden en naar Afrika hadden staan kijken, werd het tijd om weer eens verder te gaan, doel: Sevilla. Ook voor deze stad moet je meerdere dagen uittrekken om een beetje indruk te krijgen. De beklimming van de toren van de kathedraal, vroeger een minaret,

is een belevenis, geen trappen, maar een inpandig oplopende weg.
Zwervend door de oude binnenstad, binnenglurend in de vele patio's, die vaak alleen afgesloten zijn door een prachtig smeedijzeren hek, waan je je in een ver verleden. Sevilla doet wat stoffiger aan dan Granada, maar het is er dan ook tweemaal zo warm.

Via Zuid-Portugal

Na een familiebezoek in de Algarve begonnen we aan de thuisreis, hoewel we dat toen niet zo hebben ervaren. Via Zuid-Portugal, dwars door de Extramadura richting Salamanca en Avilla, bloemenpracht op de velden, gele brem en rode en witte oleanders langs de weg. Prachtig mooie olijfboomgaarden en in de verte alweer bergtoppen in de sneeuw.
De ooievaars waren er alweer neergestreken en stonden uitgebreid te klepperen op de honderden nesten gebouwd op daken van kerken en huizen, maar ook op de elektriciteitsmasten langs de spoorlijnen.

Koersbepaling voor een dagtocht

De steden Avila en Salamanca, die wij op een rondrit in één dag bezochten, verschillen eeuwen, letterlijk en figuurlijk. De eerste is een middeleeuwse vestingstad, compact en sober, zonder enige franje. De ommuring is nog compleet en gedeeltelijk toegankelijk voor het publiek, Salamanca is daarentegen frivoler met haar prachtige universiteitsgebouwen uit de 17e en 18e eeuw en de mooie pleinen en winkelstraten en door het studentenleven.
Met de indrukken van deze mooie steden nog op het netvlies, begonnen we enigszins verzadigd te raken voor nog meer indrukken. We besloten naar huis te gaan.
De rit voerde ons langs Pamplona, over de grens bij Biaritz.Gelijktijdig sloeg het weer om, het werd koud, winderig en het regende bijna aan één stuk. Dwars door Frankrijk reden we via Limoges in de richting van de

Veiligheidsschade aan de caravan

Loire, waar we een mooie rustige camping bij Gien op het oog hadden.

Bij het afslaan van de grote weg sloeg het noodlot toe, we werden linksachter aangereden door een personenauto die zelf opgeduwd werd door de daaropvolgende auto. De schok viel eigenlijk wel mee, maar de schade was er niet minder om. De verlichting links achter was geheel verbrijzeld, de elektrische bedrading hing er los bij met verwrongen fittingen en kapotte lampen.

Lyon bellen

Het enige wat erop zat om te doen was ons ANWB-steunpunt Lyon te bellen. Dat bellen is eigenlijk al een crime, hoorn in de ene hand, een bosje papieren in de andere, waarin ook nog een potlood. Die cellen zijn er niet op ingericht om met al die paperassen in alle rust informatie uit te wisselen. Na veel pijn en moeite kreeg ik het steunpunt aan de lijn, dat lag zeer zeker niet aan Lyon. Het had te maken met privatisering van het telefoonnet in Frankrijk en daarbij de toepassing van afwijkende toestellen en procedures. Ik moet eerlijk zeggen dat je blij bent als je uiteindelijk je problemen in het Nederlands kunt uitleggen. Ik had al een middagsessie gehad bij de Gendarmerie, waar best goedwillende agenten precies die vragen stelden waar je, of niets van begrijpt, of als antwoord niet op het Franse woord kan komen. Kortom, er kon nu veel gemakkelijker zaken gedaan worden. Het zou een noodreparatie worden, uit te voeren door een vertrouwensgarage. In mijn geval betrof dat een lokale garage in St. Martin sur Ocre. Lyon zou hen op de hoogte stellen, dat ik de andere morgen langs zou komen.
Fantasisch geregeld, ik terug naar de caravan, om nu eindelijk mijn eerlijk verdiende borrel te kunnen nuttigen. Kijk ik in de kaart hoe ik de andere morgen zou moeten rijden, vind ik die plaats niet dicht in de buurt, maar op bijna 100 kilometer afstand. Wat doe je dan, je loopt maar weer terug naar de telefooncel buiten de camping en belt opnieuw.
Verbazing op het steunpunt, of ik de juiste postcode van de camping wel had opgegeven. Die blijkt gebruikt te worden om in de computer de locatie te vinden. Blijkt er nou nog een ander gehucht te zijn met dezelfde naam. En echt in ons St. Martin was die betreffende vertrouwensgarage gevestigd. De andere morgen met frisse moed op zoek, zonder de caravan, want inmiddels bleek dat een bout van mijn trekhaak gebroken was.
Gelukkig bleek de garage gauw te vinden en inmiddels van mijn komst op de hoogte gesteld. Men wilde eerst de schade aan de caravan bekijken en zou daarvoor langskomen op de camping. Dus ik terug in afwachting van de "wegenwacht". Komt daar een "voiture depanage" de camping oprijden, waar wel twee caravans op konden worden vervoerd. Conclusie was echter dat de noodreparatie kon worden uitgevoerd. De trekhaak werd ter plekke voorzien van een nieuwe bout, zodat ik de caravan naar de garage kon brengen. Daar heeft men met veel creativiteit, verf om de lampen in de juiste kleur te spuiten, plastic folie en veel plakband de verlichting weer in een acceptabele staat gebracht. Zodoende konden we de andere dag weer doortrekken naar huis. Lof voor de medewerkers van het steunpunt Lyon en lof voor die garagehouder, die mij terloops nog vertelde dat de garagehouder in het andere St. Martin dezelfde achternaam heeft als hij: Turpin. Of ze elkaar kennen weet ik niet.

Wim en Irma de Graaf

ANWB-steunpunt Lyon. Als ANWB-senior toch thuis in het buitenland

It Fryske lân fol

"Dit jaar staat onze excursie in het teken van de Friese meren en van het erfgoed van onze Friese voorvaderen, de 'Aldfaers Erf' - schreef Carolijn Jongsma op 2 mei aan alle leden van de VG-ANWB. Haar wervende invitatie bracht 240 leden uit het gehele land op de been, naar de comfortabele touringcars in Den Haag, Zoetermeer, De Meern, Assen, Zwolle, Heerenveen; samenkomend in Lemmer.
Dáár werd ingescheept op de 'Marprinses', een luxueus tweedeksschip met zonnedek. Op 21 augustus, in het "Friese land vol eer en roem".

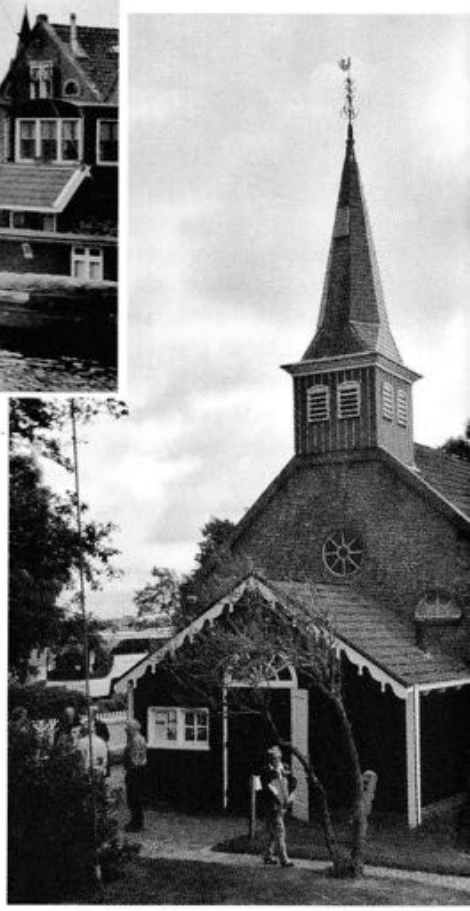

Wijde verten

Jan Janszoon schreef al in 1627 in zijn "Nieuw liedeken tot lof van Vrieslandt soo vol Deugden", dat is "verciert met duysent vreughden".
Varend op de "Marprinses", terwijl eenieder opnieuw vreugdevol vaststelde dat iedereen er toch "zo goed uitzag", dwaalden de gedachten af naar de bevolking die eertijds in dit gebied was aangewezen op het vervoer per praam of zeilschouw.

Waar nu het merengebied zich van zuidwest tot noordoost, van Morra tot Bergumermeer, uitstrekt was er vroeger voornamelijk land. Zeestromingen hadden vrij spel totdat Friesland werd ingedijkt. Bodemdaling bevorderde het ontstaan van de meren. En zodoende zijn wij beland in de tijd van het spelevaren. En ook aan boord van de "Marprinses" keerde de Verhalen uit d'Oude Tijden onder de excursisten terug; in luisterend evenwicht.

eare en rom

Ontscheping aan de Galamadammer op weg naar Allingawier

Museumboerderij de Izeren Kou, 18e eeuw, met nostalgisch interieur, volks- en ambachtskunst

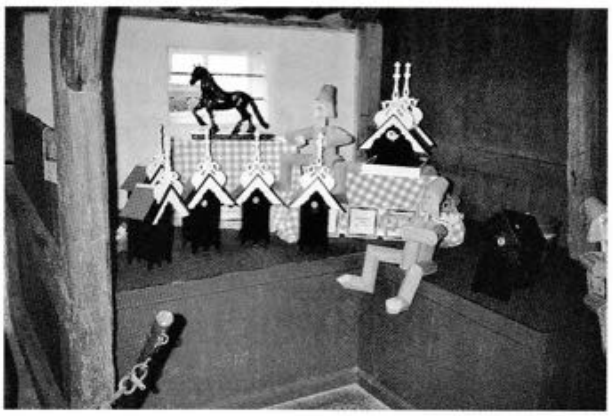

Het bakstenen kerkje uit 1635, aldus de steen in de zadeldaktoren.

Soo vol Deugden

Bij de Galamadammer werd aangemeerd. Op weg naar de verstilde Aldfaers Erf Route waar de dorpjes Exmorra, Allingawier, Ferwoude en Piaam in het diadeem van de museumroute onze Friese landgenoten in de achttiende en negentiende eeuw in herinnering brachten: nijver, practisch, bescheiden, sfeervol. In afwachting van Hindeloopen, een van de elf oudste steden van Friesland en een dagtocht apart waardig.

Wij, evenwel, raakten vooral niet uitgekeken in het terpdorp Allingawier waar nu nog zeventien mensen wonen. Daar bezochten wij de 18e eeuwse boerderij De Izeren Kou, de scheeptoeterfabriek en de "Woord en Beeld kerk" waar het Scheppingsverhaal Genesis in woord en in prachtige foto-film-collage in breedbeeld van kerkse afmetingen in

De "Oeleborden", ofwel uileborden, sluitstuk van de nok van de Friese boerderij met tegen de makelaar ruggelings twee blinkend-wit geverfde zwanen, getuigend van de status der bewoners

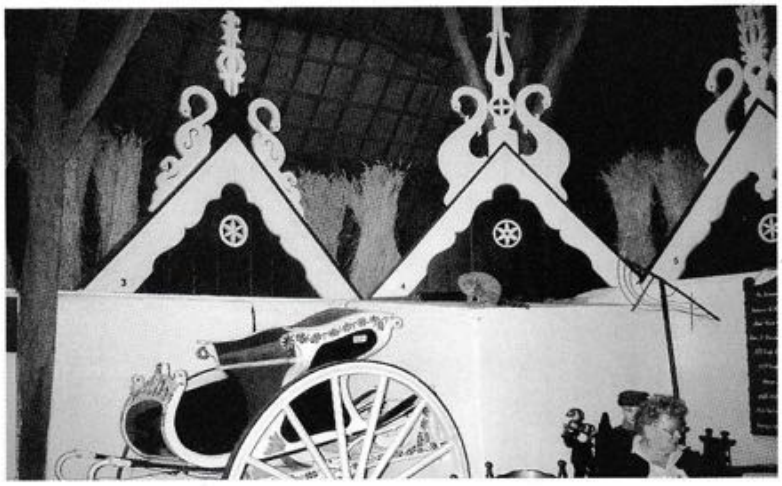

Verlokkend geurige drabbelkoeken volgens eeuwenoud recept.

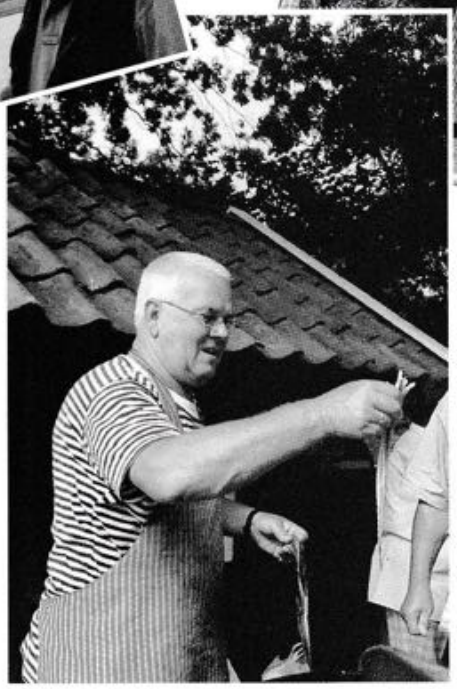

stilte geboeid werd geïnterpreteerd. Hindeloopen behoudt het goede. De monumentale panden, het voormalige en voorname gerechtsgebouw. Maar kijkt ook niet vreemd op als je met z'n tweehonderdveertigen komt dineren in 't Kalkoen, in de sfeer van Hindeloopen's verleden.
Als u mee op deze excursie kon gaan, dan wéét u het. Als u nu denkt: "ik moet volgend jaar weer mee": het was Friese preisoep, zomerstoofschotel van zachtgestoofd vlees, rode kool-enzo-voort, vruchtenbavarois, aperitief, wijn, elkaar weer zien, bijpraten, nieuwe afspraken-maken.

De vruchtenbavarois was "zonder rauwe eieren bereid".

Carolijn had aan alles gedacht!

Jan Korstjens,
met foto's van Gerda Borsje

Zwervers

Wij zaten in de tuin na de crematie van een oud-oom. Op de achtergrond het gemurmel van de stemmig geklede familieleden.
Mijn nicht en ik waren de bedompte sfeer ontvlucht en keken vanaf een ongemakkelijk zittende bank naar het bedrijvig bezig zijn van haar kleindochter, die met een schepje oom's netjes geharkte perkje bewerkte.
"Heb jij Fons nog gesproken?" verbrak ik de stilte.
"Nee zeg, bewaar me, die zwerver, daar had ik niet de minste behoefte aan." "
Fons was het enfant terrible van de familie. Hoewel geen enfant meer, maar een man van middelbare leeftijd, had hij toch dat jongensachtige behouden. Wij allen wisten dat zijn genegenheid gespeeld was, maar ik mocht hem desondanks.
Het kind keek op van haar spel.
"Wat is een zwerver?"
Hoe vertel je een meisje van drie dat het iemand zonder vaste verblijfplaats is? Er zou prompt op volgen: "Wat is een verblijfplaats?"
Ik gaf mijn nicht het voorrecht uit te leggen wat een zwerver was en wandelde het pad af waar de tuin eindigde. Ik hing over het hek en liet mijn gedachten de vrije loop.

Hij heette Merientje, de zwerver uit het dorp van mijn jeugd. Merientje was een begrip, bekend bij jong en oud. Een flierefluiter met een kinderlijke blijheid. Dat maakte hem bemind bij het jonge volkje.
Wanneer Merientje in het dorp was, renden wij naar hem toe, kropen bij hem in het hooi en luisterden naar zijn verhalen.
Hij droeg een punthoedje waarop veel "medailles" waren gespeld. Bij elke medaille behoorde een verhaal, en Merientje vertelde: hoe hij had gevochten tegen de Indianen in Colorado, of de Pruisen bij de Siegfriedlinie. Een "gouden" plak had hij gekregen van een Batak-hoofdman toen hij in z'n eentje een vijandelijke stam had verdreven. Een fel gekleurde steen in zilver filigrein, ja die had hij gekregen van de Maharadja van Sirpur voor verleende diensten. Gelukkig voor hem was onze kennis van de geschiedenis nog niet van dien aard dat wij hem op onjuistheden konden betrappen en wij hingen aan zijn lippen.
Hij sneed fluitjes voor ons uit het riet, kende elke vogel bij naam, sprak met de dieren.
Soms was hij weken weg. Dan was hij "met vakantie" geweest.
Mijn moeder meesmuilde dan: "hij zal wel weer opgepakt zijn wegens stroperij".
Hij deed niemand kwaad, dronk geen alcohol, hield van kinderen en dieren. Alleen hazen, die stroopte hij om in zijn onderhoud te voorzien.
Hij was geen domme man, integendeel. Er ging iets filosofisch van hem uit.
Maar wie naar zijn verleden vroeg stuitte op afwijzing. Geen woord kwam over zijn lippen.
Zwervers! Daar hing altijd iets romantisch omheen. De clochards onder de bruggen van de Seine, de clowneske figuren in de metro van New York.
Ik dacht aan het tunneltje waar ik altijd door moet. Een donker hol, graffiti op de muren, zwerfvuil op de grond, een doordringende lucht van urine.
En in een hoekje de zwerver van nu. Een onderuitgezakt figuur, de ogen uitgeblust, gehuld in lompen. Kapot gemaakt door drugs en alcohol.
Mensen die zonder te zien voorbijgaan.
Troosteloos wachtend op zijn totale ondergang. Ik liep er altijd met gekromde tenen langs. Had hij een mes? Zou hij mij bedreigen, beroven?
Nee, hij keek met nietsziende ogen. De gelaatsuitdrukking sneed me door de ziel.

Ik keilde een steentje over de sloot, wachtte tot de kringen waren weggevaagd. Toen liep ik langzaam op het huis toe.

Puck

Mieps, terug uit Down Under

Ook Mieps Schmitz gemist op de algemene ledenvergadering? Zij is inmiddels weer terug uit "Down Under". Zo noemen de "Stalians" hun Australië. Mieps:

"Toen ik nog werkte, moest ik mijn vakantiedagen van twee jaar opsparen om één keer naar Australië te kunnen gaan. Dertig jaar geleden kostte die reis 2,5 maal zo veel als nu. En dat met het salaris van die tijd.

Robe, ten zuiden van Adelaide, aan de Southern Ocean.

Als ik nu regelmatig naar Perth vlieg, denk ik: dat kan toch maar van mijn pensioen. De kinderen wonen in Fremantle, een honderd kilometer zuidelijker. En dan is het nog geen drie minuten lopen naar het strand van de Indische Oceaan. Als ik daar zo zit probeer ik mij wel eens de emigranten voor te stellen, meestal uit Europa, die vroeger hun grote verwachtingen in Australië hoopten te realiseren.
Fremantle blijft, ook nu nog, wel een heel gezellig vissersdorp. Weliswaar met meer toeristen dan inwoners. En natuurlijk met die grote, witte, pompeuze cruiseschepen. Zij doemen op vanuit de immense oceaan, een paar nachtjes Fremantle, en zetten dan weer koers naar andere verre horizonten. Fremantle zal over twintig jaar nog wel hetzelfde zijn, hoop ik maar.
Ik hou van mijn kinderen, én van Fremantle. Het is goed toeven in Down Under. Ik loop in mijn eentje naar het strand. Zie gitaarspelende jongelui die aan het picknicken zijn en roepen: "Are you alone, come on and join us". Doet mij denken aan Nederland in de vijftiger jaren, toen ouderen hun kinderen leerden in de tram op te staan voor volwassenen. Daarom één of twee keer per jaar het andere eind van de wereld om de ouderwetse normen en waarden opnieuw te beleven".

Pensioenfondsen zijn óók ondernemingen

Tot op heden wordt over corporate governance door de pensioenfondsen meestal gesproken in die zin, dat zij de ondernemingen waarin ze aandelen bezitten, actief moeten begeleiden en ervoor moeten zorgen dat de directies op de juiste wijze hun onderneming leiden.
Ook minister Zalm wees tijdens een symposium van de Stichting Corporate Governance op de noodzaak van een actieve benadering onder verwijzing naar de acties van de regering om de aandeelhouders, dus ook de institutionele beleggers, meer armslag te geven.
De vertegenwoordigers van de gepensioneerden in de fondsbesturen zullen zich uiteraard met dit onderwerp moeten bezig houden en daarmee vertrouwd moeten raken!
Pensioenfondsen zelf zijn echter ook ondernemingen en behoren ook onderworpen te zijn aan de regels voor goede governance. De heer Zalm zei daarover:
"Werknemers, pensioengerechtigden, polishouders en aandeelhouders zullen het bestuur en de directie van institutionele beleggers aanspreken over de wijze waarop zij hun instellingen besturen.
Dit geldt ook voor het beleggingsbeleid."

Naar het buitenland?

Als u buiten Nederland gaat wonen, of u vertrekt voor langer dan drie maanden naar het buitenland, moet u dat altijd doorgeven aan uw SVB-kantoor. Uw vertrek kan namelijk gevolgen hebben voor de hoogte van uw AOW-pensioen of Anw-uitkeringen. Dat komt door de Wet Beperking Export Uitkeringen (BEU). Deze wet regelt dat Nederlandse uitkeringen niet, of maar voor een gedeelte, mogen worden betaald aan mensen die in bepaalde landen wonen.
Om toch in aanmerking te komen voor een uitkering moet Nederland een verdrag hebben afgesloten met het land waar u heen gaat. Zo'n verdrag heeft Nederland in elk geval met alle landen van de Europese Unie. Informeer vóór uw vertrek bij uw SVB-kantoor naar de eventuele gevolgen voor uw AOW of Anw. U kunt hier ook informatie over vinden op de website: WWW.svb.org

Bas Schefferlie

Coördinator regiocontactpersonen

In het kader van de nieuwe samenstelling van het bestuur van de VG-ANWB is besloten het takenpakket van "coördinator van regiocontactpersonen" toe te vertrouwen aan Bas Schefferlie. (Raadpleeg voortaan de linkerkolumn op de voorpagina van de BUITENBAND).
Bas neemt daarmede een deel van de taken over van Leo de Groot, die op 13 april jl. aftrad als lid en vice-voorzitter van het bestuur. Aan het huidige "landelijke net van regiocontactpersonen" heeft Leo de Groot een belangrijke, creatieve en praktische uitwerking gegeven.
Overigens: op 11 oktober a.s. komen de regiocontactpersonen ter vergadering bijeen; verslag wordt gedaan in de BUITENBAND van december.

AOW bij verblijf in verpleeghuis

In november 2001 heeft de president van de Haagse rechtbank een uitspraak gedaan die van belang kan zijn voor veel AOW-ers. Het ging er om of de Sociale Verzekeringsbank (SVB) aan mensen van wie een partner in een verpleeghuis is opgenomen, al dan niet de AOW voor gehuwden dan wel die voor alleenstaanden moet uitkeren.
De SVB stelde zich op het standpunt dat met de opname van een van de partners de wil tot samenleven (nog) aanwezig is en vond daarom dat beide (gehuwde) partners slechts recht zouden hebben op de AOW voor gehuwden. Een betrokkene heeft in langdurige procedures met de SVB betoogd dat hij en zijn in een verpleeghuis verblijvende vrouw onbedoeld, maar wel reëel, duurzaam gescheiden leven en daarom beiden recht zouden hebben op de AOW voor alleenstaanden. Dat zou dan ook de extra kosten (bijv. reiskosten voor bezoeken) die men moet maken en die niet door de AWBZ worden vergoed, enigszins kunnen compenseren.
Uiteindelijk heeft de Haagse rechtbankpresident de betrokkene in het gelijk gesteld en de SVB is niet tegen die uitspraak in beroep gegaan, met andere woorden heeft zich daarbij neergelegd.
Hoewel het begrip "duurzaam gescheiden leven" ook afhankelijk is van de feitelijke situatie, kunnen lezers die in een soortgelijke situatie verkeren als hier bedoeld, waarschijnlijk met succes de hogere AOW-uitkering voor alleenstaanden (of ongehuwden) aanvragen en verkrijgen. Men moet zich dan wel zelf tot de SVB wenden, want deze instantie zal vermoedelijk niet zelf de mensen informeren.

Ouderen zijn dragers van de toekomst

"De komende vergrijzing is geen probleem, integendeel." Dit is de mening van dr. H.H.F. Wijffels, voorzitter van de Sociaal Economische Raad. Zijn opvatting bleek tijdens een inleiding op de algemene vergadering van het Coördinatieorgaan Samenwerkende Ouderenorganisaties (CSO), op 16 mei in Utrecht gehouden. Onder de titel "Ouderen, dragers van de toekomst" hield de heer Wijffels een beschouwing over de maatschappelijke effecten van vergrijzing. Die vergrijzing - aldus de SER-voorzitter - moet worden gezien als een te waarderen maatschappelijke ontwikkeling. Die vergrijzing noopt tot veranderingen in de inrichting van de samenleving en het is de burgerplicht van ouderen, daarvoor medeverantwoordelijkheid te nemen.
Nader uitgewerkt betekent dit dat de elementen arbeid en zorg anders moeten worden ingericht. Maatschappelijke organisaties, zoals het CSO, moeten niet schromen om daarbij het voortouw te nemen. Het CSO met zijn honderdduizenden leden is een van de grootste maatschappelijke organisaties van ons land. Van die positie moet gebruik worden gemaakt om invloed uit te oefenen op de komende ontwikkelingen.

PENSIOEN PRIVÉ

Joop en Dora ten Hagen
2.5.1942 - 2.5.2002

"In de hectische tijd voorafgaande aan onze 60 jarige trouwdatum ben ik te laat om in de afgelopen Buitenband hiervan melding te maken. Maar U was wel op tijd, getuige het prachtige bloemstuk dat wij van U mochten ontvangen en waarvoor wij U zeer dankbaar zijn. Toch stuur ik U nog een foto en de datum (2-5-1942) van dit zeker voor ons bijzondere gebeuren".
Aldus dochter Lia Alsem-ten Hagen die vervolgens het woord geeft aan haar vader:

"Het begon toen ik bij het uitbreken van de oorlog in dienst was bij de Shell en van daaruit geplaatst werd begin 1941 op een benzinestation aan de Rondweg te Roosendaal. Op een dag, terwijl mijn maat en ik aan de achterzijde werkzaam waren, kwamen er over de paralelweg twee meisjes langs wandelen, het werd een babbeltje en een afspraakje, hetgeen nog meerdere malen herhaald werd.
Om het lange verhaal kort te maken, in 1942 trouwde ik met het ene meisje en korte tijd later mijn maat met het andere meisje.
In 1950 ging ik over naar de ANWB alwaar ik, inclusief een korte periode bij de Bewegwijzering, tot mijn 65e jaar bleef. Het voor mij heel prettige werk kon alleen volgehouden worden met een heel lieve en zeer sterke vrouw aan mijn zijde. Wij kregen vier kinderen: drie dochters en een zoon waarvoor zij de zorg had tussen maandag en vrijdag (want dat waren mijn werktijden) was ik altijd van huis. Maar de weekenden waren volledig voor het gezin, waarin wij ook altijd leuke dingen deden, en waar wij tot de dag van vandaag nog met vreugde op terug kijken. Beide verkeren wij gelukkig nog in redelijk tot goede conditie en hopen daar nog een mooie tijd mee door te gaan.
Nogmaals onze hartelijke dank voor Uw zeer mooie attentie".

Groeten van Joop en Dora ten Hagen

Zilvergrijs en jeugdige "romeinen" tijdens een VG-ANWB-excursie in het themapark Archeon

ANWB Kruiswoordpuzzel

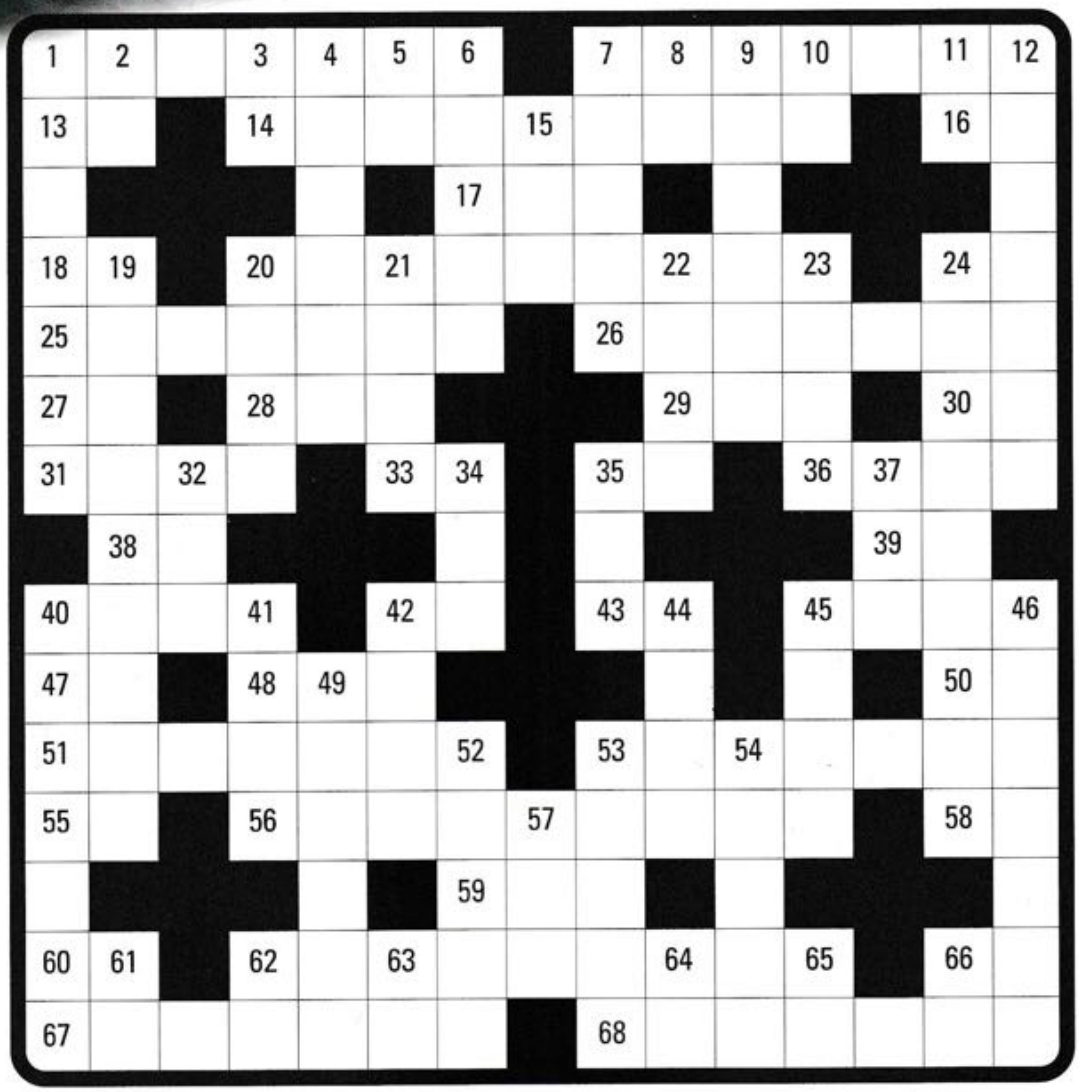

25	42	6	21	32	37	35	22

Copyright TOPP Software 1991.

Horizontaal

1. Wegen.
7. Plezier maken
13. Voorzetsel.
14. Sportattribuut.
16. Voorzetsel.
17. Kreet.
18. En anderen (afk).
20. Strekking.
24. Bijwoord.
25. Schotten.
26. Deel van Denemarken.
27. Oude maat.
28. Europeaan.
29. Sportartikel.
30. Chemisch element.
31. Voorzetsel.
33. Heilige (afk).
35. Jongensnaam.
36. Idee.
38. Scheikundig element (afk).
39. Voormiddag (afk).
40. Drank.
42. Voertuig.
43. Noot.
45. Vrouwelijk dier.
47. Administratietroepen.
48. Doorzichtig plaatje.
50. Noot.
51. Amerikaanse zanger.
53. Zakken.
55. Tangens (afk).
56. Meisjesnaam.
58. Oude maat.
59. Scheepstakel.
60. Muntsoort (afk).
62. Rollen.
66. Familielid.
67. Jongensnaam.
68. Soort veiling.

Verticaal

1. Lijnen.
2. Voorzetsel.
3. Voertuig.
4. Meubelstukken.
5. Bijvoorbeeld (afk).
6. Getal.
7. Rijen auto's.
8. Rivier in Nederland.
9. Zedenleer.
10. Stoomschip (afk).
11. Voegwoord.
12. Plaats in Nederland.
15. Brand.
19. Als een paling.
20. Roofdier.
21. Klef.
22. Vogelverblijf.
23. Broekje.
24. Onder ons.
32. Oppervlaktemaat.
34. Kever.
35. IJzerhoudende grond.
37. Stuk stof.
40. Voelers.
41. Plaats in Nederland.
42. Natuur.
44. Hoes.
45. Plaats in Frankrijk.
46. Nazien.
49. Europees land.
52. Mythologisch schild.
53. Troep.
54. Rivier in Frankrijk.
57. Streep.
61. Persoonlijk voornaamwoord.
62. Verwarmingstoestel (afk).
63. Frans lidwoord.
64. Vogelprodukt.
65. De oudste (afk).
66. Persoonlijk voornaamwoord.

Oplossingen vóór 1 november naar:
Carolijn Jongsma,
Van Kijfhoeklaan 46,
2597 TD Den Haag.

Oplossing

Oplossing kruiswoordpuzzel juni 2002.
Trefwoord: Waterkraan.

Horizontaal

1. straat, 7. afmars, 12. baars, 13. lila, 15.ar, 17. drs, 18. ada, 19. br, 20. ga, 21. sdi, 22. rib, 23. eb, 24. abel, 26. sa, 28. ad, 29. arie, 31. abram, 33. amati, 34. ti, 35. grootmama, 37. sd, 38. rob, 39. ga, 41. cavalerie, 46. afwas, 48. angst, 51. drab, 52. ai, 53. la, 55. eede, 56. giraffe, 58. daarnet, 60. et, 61. rad, 62. rag, 63. rag, 63. kr, 64. medan, 66. boris, 68. totoks, 69. andere.

Verticaal

2. tb, 3. radslag, 4. aard, 5. arsis, 6. ts, 8. flard, 9. midi, 10. alabama, 11. ra, 14. arbeid, 15. agaat, 16. rabbi, 19. beits, 25. er, 27. adoratie, 28. aambeeld, 30. ra, 32. mr, 33. am, 36. tol, 39. gadget, 40. afrit, 41. cabaret, 42. as, 43. ia, 44. energie, 45. ijsdek, 47. war, 49. gen, 50. tetra, 52. afdak, 54. aaron, 57. fado, 59. aard, 64. mo, 65. ns, 66. ba, 67. sr.

Bij loting werd winnaar mevrouw D. v.d. Pol - v.d. Brink in Terschuur.
Proficiat, de cadeaubon komt naar u toe.